

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H.U.H.- Bladet

MEDLEMSBLAD FOR HASLEV UDV. HØJSKOLES ELEVFORENING — MARTS 1953

Manden af stål

Josif V. Dzugasvili blev født 1879 i Gori i Georgien. Forældrene, der var jævne håndværksfolk, har antagelig ønsket, at sønnen skulle være præst. I hvert fald kom han ganske ung på præsteseminarieret i Tiflis eller Tbilisi. Her studerede han nogle år, men blev så bortvist på grund af socialistisk propaganda — sligt tåltes ikke i Rusland år 1900. Man satte bom for en ung socialists gejstlige løbebane og skaffede Rusland en af dets glødende og måske mest håndfaste revolutionære agitatorer.

Det forbudte socialistparti fik et nyt og energisk medlem, der ved dets spaltning i 1903 fulgte Lenin og blev medlem af dennes bolschevistiske gruppe. Fra tiden her omkring stammer navnet Stalin, som Lenin gav sin yngre meningsfælle og medarbejder — manden af stål.

Dette navn karakteriserede sikkert sin bærer ganske godt. Hans liv blev en uafbrudt kamp med det gamle regimente. Allerede 1903 forvistes Stalin første gang til Sibirien, hvorfra han dog flygtede og var hjemme igen 1905. Og stort set gik tiden til 1917 med arrestation, deportation og flugt hjem til Rusland, hvor Stalin så i de korte perioder, der undtes ham,

kæmpede sin hensynsløse kamp for sin idé og mod det samfund, han var i krig med.

Da det gamle styre ramlede sammen, var Stalin en af dem, der i sommeren 1917 planlagde novemberkuppet, hvorved magten revs fra de borgerlige revolutionære — Kerenski, fyrst Lvov o. a.

Bolschevikerne var sig bevidste, at kun en lille del af det russiske folk forstod dem og stod bag, men de var besjælede af troen på, at den lille handlekraftige gruppe havde både ret og pligt til at handle på det store uvidende flertals vegne for at skabe det paradys, som ifølge den marxistiske lære ville komme ved revolutionen og det derpå følgende proletariats diktatur. Stort set var det den gamle enevældes „vi alene vide“, lidt udvidet og med modsat fortegn, der handlede efter.

Stalin var en af dem, der utrættelig sled for at gennemføre og sikre revolutionen. Venskabet var næppe alt for hedt mellem ham og en del af de øvrige ledere, men Lenin så, hvor stor en kraft, der gemtes i den mørke georgier, og ønskede ham frem i første række. Dette førte til, at Stalin i 1922 blev generalsekretær for det kommunistiske parti. Fra denne plads var det ham let at overvåge og kontrollere alle

begivenheder af betydning — vel også alle betydelige personers færden.

1924 døde Lenin, og nu blev der kamp om, hvem der skulle være hans efterfølger: Trotski eller Stalin. Den sidste sejrrede, Trotski måtte forlade landet, og hans nærmeste venner blev udstødt af partiet.

Det var vel især dem, de uhyggelige udrensningsprocesser i 30 rettedes mod. Mange mænd med store navne fra revolutionens første periode blev her dømt til døden og henrettet. Dette må vel siges at være et indre kommunistisk anliggende, hvad der har mere almen interesse er den inden- og udenrigspolitik, som Stalin blev lederen af. Indadtil var hans ideal sikkert den konsekvent gennemførte kommunisme, d. v. s. statens overtagelse af alle produktionsmidler og dens ledelse af al produktion og handel. Herpå sigtede femårsplanen fra 1928 såvel som de følgende planer.

Et af den første femårsplans hovedpunkter var landbrugets kollektivisering. Herom stod der en hård kamp. Man var nok i den russiske landsby — miren — vant til et vist fællesskab omtrent som det, vi havde i Danmark i ældre tid, men springet var for stort herfra til de vældige statsgodser, mekaniserede til det yderste og med de tidligere ejere eller fæstere som arbejdere og funktionærer.

Folk, der er vant til at færdes sindigt og nogenlunde selvstændigt på en lille plet jord, befinder sig ikke godt som små brikker, der flyttes rundt med på en vældig statsejendoms skakbræt, og det er givet, at kampen om jorden, som førtes konsekvent og hårdhændet, bragte megen sorg og mange ulykker med sig.

Noget anderledes var forholdet med det andet store punkt i planen: industrialiseringen. Her var vældige opgaver, der

trængte til at løses, og der er ingen tvivl om, at mægtige kræfter, der havde ligget uudnyttede hen, frigjordes til landets gavn. Plan fulgte efter plan, og det er vist rigtigt, når man har sagt, at Stalin i første omgang arbejdede på en national kommunismes linie: Rusland må gøres stærkt og leve sit eget liv uden mere berøring med andre end højst nødvendigt. Han glemte ikke, at der var en verden uden for Rusland, men brød sig ikke om at have for meget med den at gøre. Litvinofs forsøg på at slå bro mellem Østen og Vesten havde ikke Stalins bevågenhed. Han var — måske uden at vide det — en tro ætling af det gamle Ruslands slavofiler: havde deres modvilje mod Vestens væsen og deres drøm om, at Rusland skulle samle og stå som leder for alle slaviske folk.

Og så blev Stalin alligevel for en tid Vestens ven eller dog forbundsfælle. Den dag Hitlers stormkolonner brød ind over Rusland, havde Stalin intet valg. Hjælp fra U.S.A. blev en livsbetingelse for Rusland. At udrede de forskellige partners interesser i det samarbejde, der nu udfoldede sig, lader sig ikke gøre på den plads her er til rådighed.

Resultatet af kampene kender vi. Vi tænker også på, hvad vi læste om de fem stores konferencer, tænk på Yalta og Potsdam, hvor Stalin siges at have været en charmerende vært, der skænkede vand i sit eget glas, vodka i gæsternes og faktisk lagde grunden til opfyldelsen af den slavofile drøm: slavernes samling med Rusland som leder.

Begivenhederne i verden siden krigen viser også med al ønskelig klarhed, at czartidens imperialistiske politik blev genoptaget og videreført af det ny Rusland.

Ingen vil kunne nægte, at Stalin og hans mænd har opnået store resultater.

Manden af stål er død nu. Det vil vise

sig, om hans værk er af en sådan art, at det kan stå, når han er borte.

Gennem mere end 25 år har Stalin været kommunismens stærke mand. Hans navn betød noget i Rusland langt uden for de egentlige partifællers kreds. Krigen bidrog sit hertil; nationalfølelsen så i vide kredse i ham symbolet på landets kraft. Det dengang tilsyneladende gode forhold til de vestlige demokratiers ledere og den

ændrede kurs over for den ortodokse kirke var sikkert af stor betydning for den hjemlige bedømmelse af „føreren“. Hvad der siden fulgte, er så et andet kapitel; men det er næppe for meget sagt, at verden i dag med spænding ser mod Øst og spørger: Hvad nu! Er det vældige rige et solidt opbygget værk, eller er — for at bruge en gammel vending — „fødderne dels af jern og dels af ler“. **N.P.P.**

La bella Italia

har alle dage været alle rejseinteresseredes eftertragtede mål. Vi var et lille selskab, der i september måned oplevede 12 herlige dage under Italiens varme sol. — — En kold og regnfuld septemberdag stod vi på perronen og ventede på Basel ekspresen, der skulle føre os mod sydens sol. Toget ankom og rejsen var begyndt. Ved grænsen skulle vore pas stemples, så gik det atter mod syd. I det nordlige Tyskland er der ikke så meget, der afviger fra det danske landskab.

Men de, der før har været gennem Tyskland, ser straks hvor alt begynder at blomstre op igen. Det er en enorm udvikling, der har fundet sted i de sidste 4—5 år. Det ødelagte og bomberamte Tyskland er ved at rejse sig. Tiden vil vise, om folket er blevet klogere, om de nu bedre forstår at leve med frihed under ansvar. Alt kan købes i Tyskland, men det er ikke billigt, og det var heller kun få mark, vi havde til rådighed. Alt havde vi ombord i ekspresen. Det var noget helt nyt, at skulle indtage så mange måltider ved veldækkede borde, medens toget stadig suste mod syd. Ligeså var det noget helt nyt med sovevognene, det tog lidt tid, før man faldt i søvn, men rart var det at vide, da man vågnede næste morgen, at adskillige

hundrede kilometer var gledet forbi i natens løb.

Der blev gjort ophold i de store tyske byer: Hamburg, Hannover, Frankfurt og Karlsruhe. Endelig var grænsen nået til Svejts, nu begyndte bjergene for alvor. De mest smukke og eventyrlige udsigter havde vi fra toget. Især da vi nåede byen Luzern, der ligger ved bredden af Vierwaldstättersøen, var panoramaet smukkere end ord kan udtrykke. Snart efter kørte vi ind i Sct. Gotthard tunnellen, der knap er 15 km lang og ligger i en højde af 1150 m. o. h. Det tog 10 år, før den var færdig, og kostede 271 mill. frs. Da vi atter kom ud i lyset, var landskabet om muligt endnu mere interessant. Vi kørte over broer, hvor vildbække raser, mens snetinderne gnistrer og skyerne flænges af tinderne, så atter flyver vi ind i en kort tunnel, for så lidt efter atter at være i dagslyset.

Omsider når vi Italiens grænse ved byen Chiasso. En god times tid senere er vi i millionbyen Milano. Vi finder vort hotel, og efter endt spisning var det dejligt at komme på hovedet i seng. Forinden skulle vi dog prøve, om telefonen virkede, og et bad var heller ikke af vejen. Vi benyttede os rigtigt af den komfort hotellerne bød

på. Næste dag skulle vi ud at se byen, hvis domkirke var det mest storslaaede, den var bygget af hvidt marmor. Det var denne kirke, H. C. Andersen kaldte for et udhulet marmorfjeld, dens 135 spir og godt 2200 statuer bidrog til, at kirken virkede så storslået som tilfældet var. Den skulle være gotikkens pragtfuldeste bygning i hele Italien.

Vi tog atter toget med Venedig som mål. Det var en varm tur gennem Posletten, men interessant at se de mange overrislede majs- og rismarker, tillige var her hvede, hamp og store vinplantager. Venedig overgår alle forventninger, fra banegården sejler vi til vort hotel, får lidt at spise, og aftenen ligger nu for med de mange muligheder. Marcuspladsen, den store og om aftenen illuminerede plads, var noget helt for sig selv. Som Napoleon sagde: Den eneste festsal i verden, der fortjener at have himmelen til tag. Vi nød her rigtig den italienske folkestemning og musikken, alt imedens vi nød den herlige is og vin.

Med de mange turister, som her er, hviler der over hele dette fantastiske sceneri en international atmosfære og en romantisk stemning, som gør aftenen til en uforglemmelig oplevelse.

I Venezia har der aldrig været et hestekøretøj eller en bil. Hele eventyrverdenen er bygget på 117 øer og forbundet med 400 broer. Al transport foregår i gondoler. På Marcuspladsen er der en masse duer, næsten mere tamme end de, der er på Rådhuspladsen i København. For enden af pladsen ligger Marcuskirken, hvor evangelisten Marcus er begravet. Vi besøgte også Dogepaladset med den skønne gård og de store sale. Da det var ved at være ude på de små timer, brød vi op fra denne så herlige plet. Sejlede med gondol gennem kanalerne, månen stod højt, alt

var stille og tyst. — Omsider nåede vi hotellet. —

Fra Venedig gik turen til Assisi, da der kun kunne blive tale om et kortere ophold, fortsatte de øvrige til Rom, hvor jeg senere på dagen kunne træffe dem. Det blev et uforglemmeligt ophold. Alt var ligesom præget af den ånd, hvormed den hellige Frans levede sit liv. Det var gripende at være i de tre hovedkirker, den hvor Frans blev døbt, den han selv byggede op og der, hvor han ligger begravet.

Den danske forfatter og professor Johs. Jørgensen bor i Assisi, han er blevet æresborger af byen og er meget afholdt. Der var en belgisk minister på besøg hos ham, da jeg kom ind, derfor fik jeg lov at følge med hele huset rundt. Johs. Jørgensen er nu en gammel og hvidhåret mand, det sidste han sagde, da jeg gik, var: Hils alle hjemme i Danmark!

Efter nogle timer med rapidoen (italiensk hurtigtog) lå den „evige stad“ forude. — Vi havde tre dage til at se den mægtige by, men kunne nemt have brugt det dobbelte. Peterskirken var enorm, der blev holdt messe mange steder i kirken, men fordi den var så stor, virkede det slet ikke forstyrrende. Vi var til højmesse søndag formiddag. Det var meget gribende at se den ærbødighed, hvormed katolikkerne færdedes i kirken, men vi så desværre også meget, der frastødte.

Vatikanet er en hel bydel for sig, store kostbarheder er samlet i alle disse bygninger. Store sale, den ene ved siden af den anden, udsmykket af store kunstnere som Michelangelo og Rafael. Den 2000 år gamle kirke „Pantheon“ var før Kristus et hedensk tempel, men siden bygget om til kristen kirke. Vi så mange kirker med navne fra kirkehistorien. Kolosseum og Katakomberne var det mest gribende fra Rom. Kolosserum, det gamle amfiteater,

hvor der var plads til 80.000 tilskurere, hvor mange kristne gik i døden, led martyrdøden for deres tros skyld. Og Katakomberne, de kristnes tilflugtssteder under forgølgelserne. Da vi gik nede i de underjordiske, fugtige, mørke, smalle gange, da fik vi en prædiken, der ikke behøvede ord. Vi måtte i vort stille sind takke, fordi vi endnu frit kunne leve som kristne, uden at blive forfulgt for vor tros skyld. — — De dødes grave i Katakomberne taler stærkere end menneskeord. — —

Fra Rom gik det atter mod syd, til Neapel, en smuk by. På byens torve kunne man købe blæksprutter og søstjerner og mange andre fine ting fra havet. Videre gik det til Sorrento. Om muligt endnu mere smukt beliggende ned til det blå Middelhav. Og med vulkanen „Vesuv“ på den anden side bugten. Det må opleves!

Pompei var noget helt for sig, i gamle sjo ve hestekøretøjer gik det fra banegården ud til udgravningerne. Hvor byen for snart 2000 år siden blev begravet af lava, det menes, at der ligger endnu en by begravet under denne igen. Her nød vi det rigtigt; når der var for megen varme, så tog vi os til takke under palmernes skygge. Sydens sol kunne være god, men i midt-dagsheden var den for gavmild.

Fra Pompei skulle vi til Capri. En herlig sejltur over det salte og mørkeblå hav, også kaldet Napoligolfen. Capri er en rigtig klippeø. Fra havnen skulle vi med tovbane eller bjergbane op til selve byen Capri. Store hvide marmorhoteller talte tydeligt om mange turisternes besøg.

Vi nåede vort hotel, der lå smukt omgivet af haven. Over sengene på vore værelser var der anbragt moskitonet, dette var noget helt nyt for os, der kom fra det høje nord. Da middagen var overstået (kl. 18), fulgtes vi ad ud i byen, der var meget

ejendommelig med de smalle gader. Hele byen var en samling af boder og butikker, der alle ville handle med turisterne (disse var der heller ingen mangel på). Priserne var slet ikke ens og lå langtfra fast, men de omvandrede gadehandlere skulle man tage sig i agt for, ellers blev man snydt gruelig. Jeg købte således en fyldepen; manden, der solgte den, var en ivrig forretningsmand, viste at der stod Parker“, very good from American“. Jo tak, ved nærmere eftersyn viste det sig senere, at fabrikatet var P. Arker, og aldrig ville blive i stand til at skrive blot tåleligt. Af skade bliver man klog.

Det blev en uforglemmelig aften på Capri. Lysene glimtede fra husene hele vejen ned over fjeldsiderne, og på den anden side Napoligolfen lå Neapel badet i lys. Et fantastisk syn, som det næsten var umuligt at løsrive sig fra. Senere på aftenen var vi lige ved at løbe i favnen på exkong Faruk, der sammen med sin dronning og en halv snes civilklædte politifolk var på vej til en beværtning, vi fulgte bag efter til beværtningen, hvor vi havde god lejlighed til at se lidt nærmere på den, om end ikke berømte, så berygtede konge, der blev landsforvist.

Næste dag skulle vi sejle til den „blå grotte“. Det var en oplevelse for sig, som man sent vil glemme. Indsejlingen til grotten er ikke højere end ca. 1 m o. havet. Men lysrefleksen, der kommer ind gennem denne åbning, bevirker, at alt inde i grotten bliver i let blå skær. Den anden by på Capri hedder Anacapri, her har en tidligere svensk doktor, Axel Monthe, bygget et palads ved navn „San Michele“. Det er opført af marmor, som de romerske kejsere havde bygget deres paladser af, men siden forfaldet igen. Denne doktor havde sin praksis i Rom, men tog i sine ferier til Anacapri for at bygge „San Michele“.

Fra Capri sejlede vi atter til fastlandet, og rejsen gik nu mod nord i god fart: Neapel, Rom, Florens, hvor vi lige så Domkirken. Videre mod det høje nord, og ca. 1½ døgn efter var vi atter hjemme. Mange oplevelser rigere.

Med hjertelig hilsen til kammeraterne vinteren 50—51.

Konrad Meier Andersen.

Siden sidst

Mandag den 9. havde vi besøg af pastor Georg Bartholdy, der holdt foredrag om det såre aktuelle emne: Israel i dag.

13½. Soldatermissionen plejer altid at gæste vinterskolen; i år repræsenterede sekretær Riberholt og forretningsfører Axel Christensen firmaet. Det lykkedes dem som sædvanlig at finde nogle medarbejdere.

14½. Vi lyttede til svensk radio og havde den fornøjelse at høre om H. u. H. Udsendelsen var resultatet af en optagelse, som fandt sted først på vinteren. Det hele var godt sat op og gik fint igennem.

Samme aften var vi alle på besøg på Landbrugsskolen til en diskussion med emnet: Regeringens Sydslesvigpolitik. En elev fra hver af skolerne var indledere. I tilslutning til diskussionen gav to H. u. H.-elever, Harald Caspers fra Slesvig og sygeplejerske frk. Grethe Dalsgaard, der har været sundhedsplejerske i Flensborg, i nogle interessante udtalelser oplysning om forholdene derved.

18½. Proprietær Jørgensen, Troelstrupgaard — elev Henry Jørgensen, v. 42—43, holdt et interessant foredrag

om en landbrugsstudierejse i sommer gennem Holland og England.

21.-22. Pastoratseminariets besøg. Fredag aften 18,16 ankom 16 cand. teol. er til Haslev st. De gik til H.H. eller H. u. H. til aftensmad, var derefter pastor Bartholdys gæster og søgte siden nattero på de to skoler. Lørdag fmd. hørte gæsterne på undervisningen og om eftermiddagen samledes de på højskolen med de to skolars lærerstabe til en forhandling om emnet: „Højskolen og teologerne“.

Cand. teol. Elisabeth Holmstrup og cand. teol. Chr. Andersen, begge fra H. u. H., var indledere.

Det ville være synd at sige, at de prælede med teologien, men desmere villigt talte de om højskolen, der dog, som C. A. påviste, har og har haft en mængde teologer i sin arbejdsstab.

Om aftenen samledes på højskolen teologer, elever, lærere o. a. fra skolerne til en diskussion, som generalsekretær, pastor Orla Møller indledede over emnet: Kirken og ungdommen.

Der blev af indlederen lagt et godt bål til rette; men det forekommer referenten, at forsamlingen forholdt sig noget mere tøvende, end man kunne have ventet.

Søndag skulle nogle af kandidaterne ud at prædike, men en del blev her søndag over. Det var virkelig et par hyggelige dage. Bølgerne har før gået højere, end de gik i år; men det skal jo heller ikke altid være ens.

25½. Det var næsten for meget af det gode. Kl. 13—15 skolekoncert på jernbanehotellet for alle skolernes elever. 15—16½ foredrag af provst Alf Johansen, Salling, om den russiske kirkes arbejdskår i dag. Provsten har, som måske

mange af vore læsere véd, været på en studierejse i Rusland. Vi fik mange interessante førstehåndsindtryk, og helhedsbilledet kan vistnok siges at være: Rusland har få, men fyldte kirker.

Kl. 20 koncert på højskolen ved hr. og fru organist Lund, Randers. Trods dagens anstrengelser havde dog de fleste af vore elever kraft til at vandre derhen og opleve en god aften.

28/2. Månedens sidste dag. Lærer Peder-
sens danskklasse underholdt med „Fa-
stelavnsgildet“.

Motto: Her på skolen er
week-end os så kær,
vi vil ingen sure se,
men smil hos en og hver.

Og så kom vi til marts.

4/3 besøg af korpssekretær Elis Hansen,
spejderinstruktion.

6.-7.-8. tager andet årsholdet under lærer
Axel Niensens ledelse på tur til Køben-
havn. Musæer, kunstsamlinger, kirker,
rigsdagen kan glæde sig til deres besøg.

Sommerskolen

har i dag 58 elever indmeldt. Kender
I nogle unge veninder, der kunne have
godt af 5 mdr. her, så sig til dem, at de
er velkomne; men hvis de skal søge under-
støttelse, er det på tide at få det gjort.

Haslevkredsen i København

(H. u. H.) har møde på K.F.U.K., St.
Kannikkestræde 19, **d. 31. marts kl. 20.**

Lærer Axel Nielsen taler.

Velkommen alle!

P. k. v.

Emma Augustinus.

Aarhus.

Fredag den 10. april holder Indre mis-
sions højskolekreds sammenkomst på K.F.
U.M., Klostergade 37. Forstander Edv.
Jensen, Børkop, taler om: Kan der drives
højskole på Indre missions livssyn?

Underholdning og kaffe.

P. u. v.

Johs. Krøyer.

Aalborg elevstævne

søndag den 26. april. Program i april-
nummeret.

Ser du,

langsommelige ven! Vi må snart have
dit kontingent, kan du ikke meget snart
finde ud af at sende det, kommer der et
nyt girokort; det må du love mig at an-
vende omgående.

Din hengivne rykker.

N. P. P.

København, d. 21.-2.-53.

Femten fra elevholdet 1950—51, som
er samlet i Hellerup hos Elna Johansen,
sender hilsen til skolen og kammeraterne.

Ole Verner Ramskov har haft en god
aften her.

Thyra Neergaard (+ Ib Rasmussen),
„Molle“. Ruth Knudsen. Rosia Wester-
gård. Elna Johansen, Ellen Jacobsen (+
Jørgen Martin Jacobsen). Gertrud Peter-
sen. Helga Wegberg. Signe Givard. Karen

Bechmann. Edith Nørskov. Ingrid
Thommassen.

G L E M T !

Vi har ventet på en grødske, tretårnet
muslingmønster, der blev lånt i august
eller september hos min kone.

N. P. P.

Bjørnemanden

Vi kalder ham »bjørnemanden«, men han fik ikke dette kælenavn før, efter at han havde været på hospitalet, og efter at han var blevet en kristen.

Han kom for nogle år siden til Benagaria hospital for at blive opereret, en jævn fattig santal fra bjergegnene på den anden side Dhorompur. Hans kone var forlængst død, og hans eneste nære slægtning, en voksen datter, fulgte ham. De var ikke kristne, men havde lejlighedsvis hørt evangeliet forkynde, når evangelisterne kom på deres egn.

Hans sygdom gjorde, at de måtte blive på hospitalet nogen tid, og mens de var der, lyttede de opmærksomt, når evangeliet blev forkyndt i sygestuerne, og da han blev oppegående patient, i hospitalets lille kapel. Da de skulle til at rejse hjem, sagde de til os, at de havde besluttet sig til at blive kristne. Dette glædede os naturligvis meget; vi gav dem et brev med til missionæren i Dhorompur og bad ham, om han ville tage dem til dåbsundervisning.

Da »bjørnemanden« og hans datter kom hjem, kom de så i dåbsundervisning, og nogen tid efter blev de døbt.

Deres hjem lå et godt stykke vej borte fra missionsstationen, inde mellem fjeldene. Der levede de ret ensomt, fordi de var de eneste kristne i nabolaget, men hver søndag formiddag gik de den lange vej til kirken på missionsstationen.

Denne tur var ikke fri for at være farlig, fordi der på de steder var en mængde vilde dyr, navnlig leoparder og bjørne. Dette vidste de, og når de søndag morgen begav sig på vej til kirke, gik faderen foran med en stor tyk stok. Dette var nu for en stor del en gestus, såvidt det gjaldt de største dyr.

Han kunne muligvis skræmme en leopard bort ved dagslys, men de vidste begge, at en bjørn angriber ved højlys

dag, og at ingen stok ville slå til over for et sådant vilddyrs angreb, så de gik i stadig frygt for, at de skulle møde en bjørn.

Og så skete det en dag. De var på vej til kirke og gik gennem et ensomt stykke af junglen, da — se! En bjørn trådte fra underskoven lige ud på stien foran dem. Hvad skulle de gøre? De kunne ikke gå fremad lige mod bjørnen. Hvis de vendte om og løb, ville den sikkert sætte efter dem og hurtigt indhente dem. De stod et øjeblik, så fik »bjørnemanden« sin hukommelse i orden:

»Vi er kristne, vor Gud er stærkere end de onde ånder, han er sikkert også stærkere end en bjørn.« Så faldt de på knæ og bøjede deres hoveder i bøn til Gud, at han ville fri dem fra dyret. Da de så op igen, var bjørnen forsvundet ind i junglen, og de gik videre til kirke.

Ved gudstjenesten fortalte de om deres oplevelse og takkede højlydt Gud for deres befrielse. De nærrede slet ingen tvivl om, at Gud håndgribeligt havde befriet dem fra bjørnen. Det gør jeg heller ikke. Hvis vi alle havde den enkle, barnlige tro som denne santal, der var blevet omvendt fra hedenskabet, så ville ingen af os tvivle derom.»

(Dr. Kristoffer Hagen i »Blandt syge i Indien« — udgivet af Dansk Santalmission).

